

Oana BORSȘ

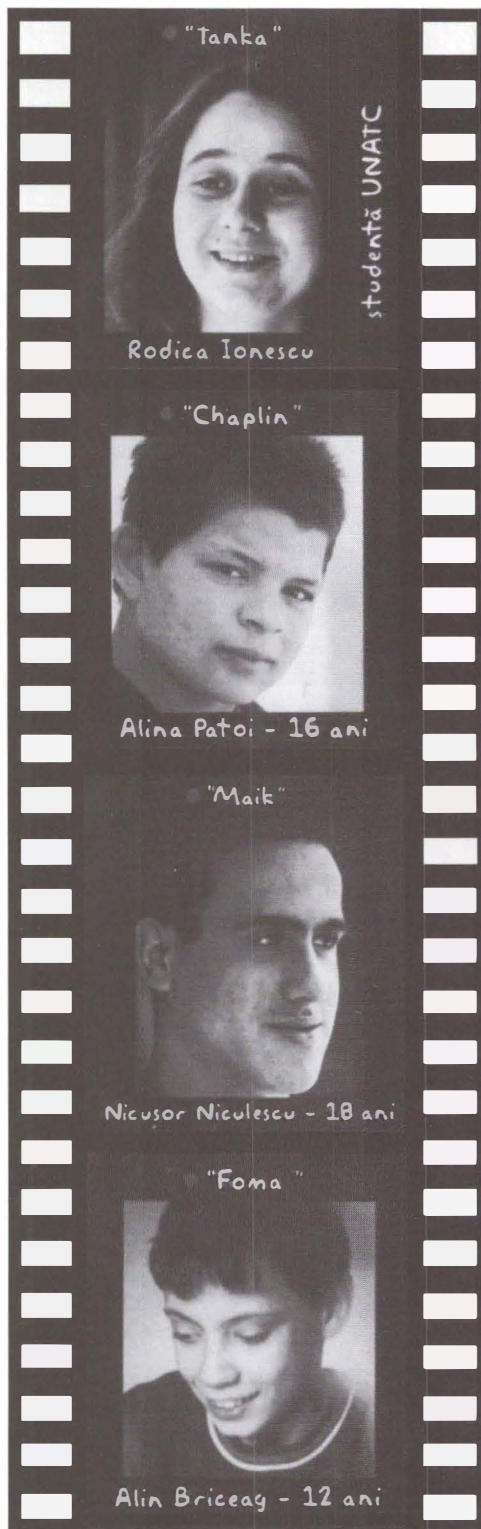
Dimensiuni ale cuvântului „acasă”

Arătați cu degetul de către lumea internațională, sancționați la nivel de proiecte și parteneriate externe, constatăm că imaginea României se confundă ades, în paginile ziarelor din străinătate, în rapoarte, pe ecranul televiziunilor cu cea a tarelor societății în care trăim. Astfel de speculații cu impact mediatic urmărit sau slujind interese de dominare și subordonare în viața politică și economică, ne irită. Și pe bună dreptate. Chiar dacă sunt multe uscături, se cultivă și copacii. Trebuie doar să vrei să îi observi.

Uneori, însă, e nevoie și de ochiul de alături, ochiul proaspăt care, dincolo de intenție, ne face să descoperim și să redescoperim ceea ce am uitat să vedem. Căci obișnuința poate fi o boală dătătoare de percepție atenuată. În ochii noștri și urâtul și frumosul își pot pierde dimensiunea lor intrinsecă.

O obișnuință: copii străzii... O lume paralelă, o stare de anormalitate a cărei coexistență alături de noi a devenit, în timp... normală. Ne agresează uneori, o compătimim alteori, dar ochiul nostru s-a învățat să nu o observe. Legile ei? Nu le cunoaștem. Nici nu am vrea să le știm. Le putem doar bănuși. Și ne revoltă. Oricum, să te revolți e ușor atunci când stai de-o parte.

Poate de aceea a fost nevoie întotdeauna de rolul cathartic al scenei. De acolo lucrurile sensibilizează mai ușor. Probabil așa a gândit Ludmila Razumovskaia când a scris piesa *Acasă*, text ce tratează problema copiilor abandonați sau traumatizați de societatea în care trăiesc. Probabil așa a gândit tânărul regizor Radu Apostol, când s-a hotărât să îl transpună scenic,

"Inger"

Alexandra Potroc - 11 ani

"Hulia"

Moise Mircea - 17 ani

"Geamanul"

Bogdan Tudor - 11 ani

"Jannă"

Antoaneta Cojocaru

studentă UNATC

dar mai ales când și-a ales actorii. Ei sunt *copii ai străzii*. Pentru a-și duce la bun sfârșit intenția, a avut sprijinul asociației „Casa deschisă”.

„Mă cheamă Vodă, am 17 ani și locuiesc la Big.”

Pe scenă este Ruanii, cel care face legea în universul lui. Dar și cel care face rost de... *mâncare*. Înțelegem, noi, cu adevărat dimensiunea acestui cuvânt?

În viața de zi cu zi e... „pește”. Cum s-ar descurca altfel? Din când în când se simte rău... dacă nu-și ia doza de heroină.

Avem dreptul să-l condamnăm? Oare, nu a fost obligat să aleagă?

„Mă cheamă Eugen Tudor, am 18 ani și locuiesc într-un apartament social”.

În spectacol, este Veniamin, un tânăr novice pierdut printre ceilalți orfani, apropiat de tainele Scripturii.

În viața de zi cu zi a ales: învață, este în clasa a VII-a, a fost ajutat să urmeze cursuri de calculatoare. Numai că, peste scurt timp, conform legii (legea noastră), va trebui să părăsească locuința în care a stat. Și atunci? Nu va fi obligat, din nou, să aleagă?

„Mă cheamă Bogdan Tudor, am 11 ani și locuiesc...”

Ce poate simți o mamă ce își privește din primul rând copiii săi abandonați jucând sau jucându-se de-a propria lor viață pe o scenă? Există o dimensiune a cuvântului *mamă*? Sacrificiul? Care ar fi, de fapt, acela? Poate a fost obligată și ea să aleagă?

Ne întrebăm, atunci: cine este vinovat?

Răspunsuri sunt multe: societatea, sistemul sau nivelul de trai scăzut, lipsa de educație... Și mai departe, indiferența, dezinteresul... Stări de fapt din lumea noastră și din alte lumi răsturnate, în care echilibrul, de orice fel ar fi el este precar.

În luminile reflectoarelor Teatrului „Ion Creangă”, însă, clipe de reală autenticitate, căci copiii, mare parte dintre ei analfabeți, nu interpretează, ci trăiesc la intensitate maximă o felie de viață la fel ca a lor.

Iluzia, convenția – lucruri inventate. Măsura lor este mult mai simplă, mult mai pragmatică, dureros de realistă. Teatrul, pentru ei... un loc unde pot să petreacă o bucată din zi. Iar atunci când cortina cade, lumina se stinge, se întorc... În canale. Patetism? Nu. Realitate. Și atunci... există o dimensiune a cuvântului *acasă*?

„Mă cheamă Moise Mircea, am 17 ani și locuiesc la Eroilor...”

„Mă cheamă Alina Patoi sau Alin...”

„Mă cheamă...”

Teatrul „Ion Creangă”, Asociația „Casa deschisă”, Centrul de Educație și Dezvoltare Profesională – Acasă de Ludmila Razumovskaia. Traducerea: Mirela Răduță. Regia: Radu Apostol. Scenografia: Alina Herescu și Gabriela Albu. Sound design: Puiu Mircea. Distribuția: Alexandra Potroc, Florian Vodă, Mircea Moise, Bogdan Tudor, Tudose, Eugen Tudor, Alina Patoi, Nicușor Niculescu, Alin Briceag, Mihai Marinescu, Antoaneta Cojocar (studentă UNATC), Rodica Ionescu (studentă UNATC).

Casa Deschisă este o organizație cu experiență în derularea de programe adresate copiilor străzii. Centrul de zi *Casa Deschisă* funcționează din 1994.

Proiectul *Apartamentul Social* este o etapă în procesul de reintegrare socială a copiilor străzii, etapă ce urmează centrului de zi și continuă activitățile acestuia.

Pentru acei copii care au înregistrat progrese vizibile (în sensul unor modificări considerabile în comportamentul și mentalitatea lor) este absolut necesar să li se ofere o alternativă (adăpost) la momentul oportun. Dacă acest lucru nu se întâmplă, copiii vor considera eforturile zadarnice și vor alege din nou strada. Munca pentru reabilitarea acestora va fi mult mai dificilă.

Claudia UNGUREANU - Director Program

Asociația Casa Deschisă

Adresa: Strada Vericescu, nr. 11, sector 3, București, tel./fax. 327 40 25.

BRD – Filiala Unirea,

Cont în lei: 2 511 009.801.00012;

Cont în valută: 2 511 002.801.00012

